

KELEMEN LAJOS
Iancu Laurának

*Úgy kell a mítosz előtt meghajolni,
akár testvérednél,
mikor ajtót nyit:
egy időre osztozik a fészken veled –*

légy tisztelettel, annál inkább otthonias;

*én például csakis emberi pózokban,
testiesen képzelem Nauszikaát –
ki ő, hogy benne egy nép titka, vakmerése?
Itt minden üres völgyre jut egy ország?
A királylány természetesen szolgál,
kenyérszelettel kínál s borral,
behív a házba –
s kiderül az erő terhe, mitől is felszállópálya? –*

*egy forrásról beszél,
figyelve a hangulat röptére, és mezsgyéken át,
törékeny mese gyanánt a távolság
elárulja: melyik néppel néz össze
rokonian, semmit sem sikkasztva,
főlénye füstködében Európa? –*

vagy csak csángál tovább,

*méltóságot, mely méltó, de nem bújik el
a sors mögött: ki ad?*

*míg recseg-ropog
a maradék egész, úgy kell meghajolni
a mítosz előtt,
hogy a mondott hozsannában ne hüljön az emlék,
fűtse érzéki tapasztalat.*